

PETER INGEMANN

BLOMSTERBARN OG ROCKREVISOR

Han har udgivet plader i mere end 50 år, og Peter Pengemand eller von Kuglenberg, som han også bliver kaldt, sidder med til bords, når regnskaber skal laves og aftaler forhandles.

Af Jan Poulsen

Det var Kim Larsen, der engang gav ham navnet von Kuglenberg, men det er en af danskrockens små pudsigheder, at lang tid før Peter Ingemann havde mødt Larsen, havde han allerede optrådt med den gavflabede spillemands tre oprindelige kolleger i Gasolin'.

Tilbage i 1960'erne, inden han skiftede kontrabassen ud med en brugt elektrisk Fender-bas og et gammelt Max-forstærkeranlæg, spillede Peter Ingemann med altsaxo-fonisten Franz Beckerlee i landets måske første avantgardejazzband The Contemporary Jazz Quartet.

For Ingemann var det blot et gæstespil, ikke med jazzten, som har fulgt ham fra barndommen i Rungsted og op igennem livet, men med Beckerlee og The Contemporary Jazz Quartet, for næppe var 1967 skudt ind, før han fik et godt tilbud: "Vil du spille bas for Peter Belli i hans nye orkester?" Hvem kan sige nej til Ulven Peter; landets største - og reelt eneste - rockstjerne på det tidspunkt, så Peter Ingemann blev bassist i Bellis groovy band Seven Sounds; i øvrigt sammen med flere af blæserne fra The Contemporary Jazz Quartet og en tangentspiller med navnet Wili Jønsson.

Denne gang blev det til lidt mere end et gæstespil. Seven Sounds holdt tre måneder og nåede lige akkurat forbi et pladestudie og indspille sangen *Little By Little*, som blev trykt på en såkaldt flexidisk og givet til læserne af den tids førende popblad Børge, inden orkestret trak stikket i april 1967.

Peter Ingemann var nu strømførende og besluttede at fortsætte ud ad den elektriske vej sammen med nogle af de andre musikere fra Seven Sounds, deriblandt trommeslageren Bjørn Uglebjerg. De dannede et nyt band og navngav det UFO. Med inspiration

fra Frank Zappas The Mothers Of Invention og Pink Floyd spillede de en eksperimenterende free-form rockmusik, men trods mange gode intentioner og en del spillejobs blev *the summer of love* kun lidt mere end et engangsknald for UFO.

Så var vækstbetingelserne anderledes gunstige for Peter Ingemanns næste band,

Foto: Karsten Weirup

powertrioen Young Flowers, som han dannede med guitaristen Jens Dahl og trommeslageren Ken Gudman, der begge kom fra pigtrådsbandet The Defenders. Selv spillede Ingemann bas og sang. Det musikalske forlæg var engelske Cream, som netop havde

været i København, og The Jimi Hendrix Experience, men Young Flowers var så meget sig selv og havde så stor originalitet, at ingen talte om dem som bare en dansk udgave af de udenlandske forbilleder.

Young Flowers optrådte første gang i september 1967 som opvarmning for britiske Traffic i København og markerede sig fra start som et af landets bedste beatorkestre. Tre måneder senere udgav de deres første plade, en single med numrene *Like Birds* og *City Of Friends*, der stadig den dag i dag er en af danskrockens bedste singler, og som fuldstændig ubegribeligt aldrig er blevet genudsendt.

Med Peer Frost som ny guitarist lp-debuterede Young Flowers i 1968 med *Blomsterpistolen*, der var musik til en tv-film af Thomas Winding, og som blandt andet indeholder danskrockklassikeren *Oppe i træet* med den uforglemmelige åbningslinje "Oppe i træet sidder sgu jeg, og jeg er laaaaaaangt væk". Det var midt i en hippietid, og mange var langt væk, for der blev både røget fed, taget lsd og spist svampe i miljøet, men poesien

var sjældent langt væk. Peter Ingemann havde fået lidt af en åbenbaring, da han læste den amerikanske digter Walt Whitmann, og i mangel af en egentlig ordsmed i Young Flowers satte bandet musik til nogle af digterens tekster fra samlingen *Leaves Of*

Grass fra 1855. Det fungerede så godt, at bandet gentog succesen på deres anden og sidste lp, No. 2 fra 1969, hvor Whitmans ord stod side om side med tekster af Niels Skousen, som Young Flowers havde mødt på Svalegangen i Aarhus. Bandet optrådte med musik til en teaterforestilling for børn, *Sock! Switch! Bang! Smack! Vroom!*, hvori Niels Skousen havde en rolle som skurk. Det blev starten på et venskab mellem skuespilleren og Peter Ingemann, men også på et frodigt musikalsk samarbejde, som allerede satte salgsrekord i første hug i 1971.

"Sol står op, sol går ned / vi længes efter fred", lyder det som afslutning af samtlige 19 vers i den kvarterlange sang om *Knud Lavard*, der var hovednummeret på Skousen & Ingemanns første lp, *Herfra hvor vi står*, der udkom i april 1971 til fremragende anmeldelser. Flere af sangene er i dag skrevet ind i den danske rockhistorie, og omkvædet i titelsangen er stor poesi med evig gyldighed. "Herfra hvor vi står / kan vi se os omkring / til alle sider / Det bevæger sig når vi går / det forandrer sig i alle tider".

Niels Skousen stod for tekst og musik, men Peter Ingemanns rolle var ikke mindre vigtig, som Hans-Jørgen Nielsen bemærkede i sin positive anmeldelse i Information: "Peter Ingemann har arrangeret musikken, så det lyder som en fortætning af de sidste års danske rocklyd ... Det er en plade, der er fuld af realisme og ømhed og længsel og tro på, at det nok skal gå på en tryk og nærværende måde".

Det gik i al fald pladen godt, for publikum var mindst lige så glade for de seks sange på pladen, som anmelderne havde været, og lp'en satte med sine 15.000 solgte eksemplarer rekord for et dansk rockalbum. Og i dag står pladen som indbegrebet af den danske hippierock, til trods for at man kan indvende, at da pladen udkom, var hippietiden reelt for længst blomstret af.

Salgsrekorden fik Skousen & Ingemann ikke lov at beholde længe, for Peter Ingemanns tre gamle kolleger fra før Young Flowers-dagene - Franz Beckerlee, Wili Jønsson og Bjørn Uglebjerg - havde i mellemtiden mødt skolelærer Larsen og dannet Gasolin', som snart skulle sætte nye rekorder og få masser af succes. Ingemann bakkede op om Gasolin' fra start ved blandt andet at låne bandet sin Marshall-forstærker, når der skulle spilles højt til de første Gas-koncerter. Og Peter Ingemann havde såmænd også en aktie i det andet store gennembrud, som rock-Danmark var vidne til i 1972: Sebastiani magtdemonstration med lp'en *Den store flugt*, som han spiller med på.

Mens Gasolin' og Sebastian gjorde deres hoser grønne hos det pladekøbende publikum, udsendte Skousen & Ingemann endnu en lp, dog under navnet Musikpatruljen, inden Ingemann blev medlem af først No Name, som udgav den prægtige lp *Fødelandssange*, og siden af Røde Mor, hvor han var med på kollektivets plader fra *Grillbaren* i 1973 og frem.

Og som om det ikke var nok, dannede Peter Ingemann selv bandet Drops, hvor han kunne forene sin kærlighed til jazz og rock i en særlig form for fusionsmusik. Bandet udgav en selvbetitlet lp i 1976, men gik i opløsning året efter, hvor Ingemann stadig havde travlt med Røde Mor, som med lp'en *Hjemlig hygge* og navnlig sangen *Ta på landet* havde fået lidt af et folkeligt gennembrud.

Peter Ingemann fik også tid til at spille med Karsten Vogel i bandet Mermaid og til indspilninger med Troels Trier, Henrik Strube, Lasse Helner, Niels Skousen, Jomfru Ane Band og Totalpetrolum for bare at nævne nogle af de andre, han arbejdede med i 1970'erne.

I 1980'erne blev det til knap så mange forskellige optrædender, men til gengæld var Peter Ingemann særdeles synlig som tangentspiller for Kim Larsen; først på *Midt om natten*, der med et samlet salg på mere end 600.000 eksemplarer er det bedst solgte album i Danmark nogen sinde, og *Forklædt som voksen*, siden som trofast medlem af Bellami på lp'erne *Yummi Yummi* og *Kielgasten* samt ved et hav af koncerter.

Kim Larsen nød også godt af sin tangentspillers talent for tal, for sideløbende med sine mange indspilninger og spillejobs havde Peter Ingemann altid arbejdet med regnskaber. Han fik aldrig færdiggjort udannelsen som revisor, efter at han havde taget en HD på Niels Brocks Handelsskole, men det manglende papir har ikke været nogen hindring for hans arbejde. I 1970'erne var han primus motor i Foreningen for Musik og Lys, der var et bookingbureau, som en række musikere stod bag. Og i 1980'erne kom Ingemann ikke bare til at bestyre Kim Larsens pengetank, men han fik også en bestyrelsespost i Himmelblå Fonden, som

Larsen havde etableret med gøgleren Erik Clausen med det formål blandt andet at støtte alternative kulturaktiviteter.

Kim Larsen har ikke sin revisor eksklusivt, for Peter Ingemann har igennem årene rådgivet, vejledt og udfyldt selvangivelser for op imod hundrede danske musikere, hvis ikke flere. Det betyder nemlig noget for dem, at han kender livet på landevejen og ved, hvordan dét liv skal bogføres.

Peter Ingemanns indsigt i musikbranchen og hans enestående netværk er legendarisk. Det har gjort ham til en væsentlig og vigtig medspiller for adskillige af musikbranchens aktører. Han nyder tillid og respekt over alt, for han vil musikken det bedste og ved, at skal der spilles rent uden mislyd, skal alle omkring bordet være tilfredse. Han er en *trouble shooter*, som med sin egen elegance løser konflikter på en behagelig måde i stedet for at optrappe dem; også i kontrakt-

situationer mellem musikere og komponister og deres forlag. Og når han tilmed er en smilende mand, som kender til musikelskende fonde og "hemmelige papkasser", er det ikke sært, at han er en eftertragtet herre.

De mange tal, regnskaber og møder til trods er musikken dog revisorens muse, og Peter Ingemann har aldrig sluppet den. Det kan godt være, at han til tider tripper lige så meget på tal, men han skal også ud og lufte sin bas og sine gamle sange ind imellem. Derfor dannede han powertrioen Dream City i 1990'erne og gendannede Young Flowers i 2013, og igennem mere end 25 år har han den første mandag hver måned optrådt med Stig Møller og et repertoire

med sange fra deres respektive fortid i Steppeulvene, Young Flowers, Skousen & Ingemann og Røde Mor.

Vi kommer også til se Peter Ingemann på scenen her i 2017, når 50-årsdagen for udgivelsen af Steppeulvenes *Hip* og dermed fødslen af den dansksprogede rock skal fejres den 1. juni, for han er med dér, hvor det sker, og det har han nærmest altid været.

Hans indsats for dansk musik er indiskutabel; både som musiker, mellemmand og

forhandler, men også som legemliggjort lommeregner for Larsen og alle de andre, når dén side af sagen skal klares. For som et andet instrument skal kassen også stemme, hvis musikerne på scenen skal levere på topen og dermed indfri publikums forventninger.

Og det gør de hver gang, når Peter Ingemann er med om bord. Han får hjulene til at rulle og musikken til at spille.

Derfor er han en fortjent modtager af Musikforlæggerens Ærespris 2017.

13 RIGTIGE UDVALGTE PLETSKUD FRA PETER INGEMANN'S OMFATTENDE DISKOGRAPHI

YOUNG FLOWERS: BLOMSTERPISTOLEN (1968)

PETER THORUP: WAKE UP YOUR MIND (1970)

SKOUSEN & INGEMANN: HERFRA HVOR VI STÅR (1971)

MUSIKPATRULJEN: MUSIKPATRULJEN (1972)

NO NAME: FØDELANDSSANGE (1972)

SEBASTIAN: DEN STORE FLUGT (1972)

RØDE MOR: GRILLBAREN (1973)

JOMFRU ANE: JOMFRU ANE (1976)

TROELS TRIER: KYS FRØEN (1977)

CLAUSEN & PETERSEN: I STORBYENS FAVN (1978)

KIM LARSEN: MIDT OM NATTEN (1983)

KIM LARSEN: FORKLÆDT SOM VOKSEN (1986)

STIG MØLLER: SIKKE'N DEJLIG DAG (1994)

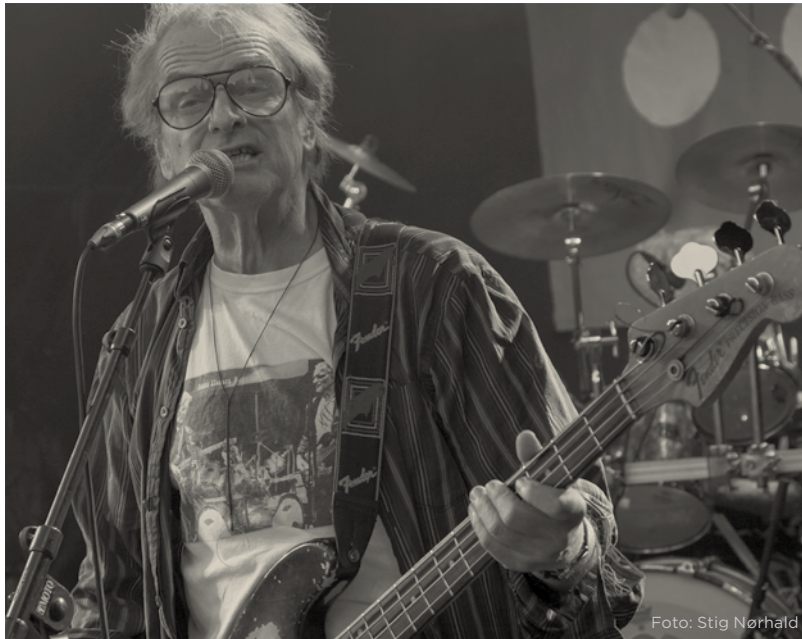

Foto: Stig Nørhald